

Ne akarjuk emberek szeretetét

Sikerült megint elég kötekedő címet találni. Pedig javasolom megfontolásra. Különösen akkor, ha esetleg szeretjük vagy még jobban akarjuk szeretni az embereket.

Több oldalról közelíthetjük a kérdést. Kezdjük azzal, hogy milyen szeretetről is beszélünk? A világi üzenetek mézes, mázas, csöpögő olvadmányokat mutatnak be, mint szeretetet. Mikor éppen elalélunk a gyönyörtől, mikor kapunk egy szép virágot vagy épp egy vaskos borítékot elismerésünk jeleként. Vagy éppen kedveskednek, eltalálták titkos vágyainkat, kívánságainkat, bókolnak, hogy ne mondjam, hízelegnek vagy a kedvünkre van nagyon valami. Egy naplemente, egy tavaszi szellő, napsütés, egy finom étel és bor.

Nos, nem erről a szeretetről beszélek, bár csodálkozva néznek rám ilyenkor, miféle más szeretetre gondolhatnék? Hogyan lehet szeretet az, ami nem spontán, nem szívből feltörő? Hanem elhatározáson és áldozaton alapul. Ugyan már, mit akarok, hogy lehet ott szeretetről beszélni, ahol erőlködni, áldozatot kell hozni és nem „magától” jön? Miféle szeretet az? Érdekes módon ilyenkor az érdekből való szeretet a beugró hátsó gondolat és az áldozat legkevésbé jut eszébe bárkinek is.

...”Isten úgy szerette világot, hogy egyszülött fiát adta oda (Jn. 3. 16.). Mert ez olyan kedves és aranyos világ, hogy ezt váltotta ki spontán az Atyából? Szívéből, ösztönösen tört fel ez az érzélem?

Amúgy, hol van a szeretet forrása? Kanyarodjunk vissza a spontán, önkéntelenül feltörő szeretethez. Ugyan mi váltja ki? Honnan származik az a szépség, az a gyönyör, akár a természetből, a művészetekből, dalokból, ételekből, italokból, hangulatokból, amitől felmelegszik a lelkünk, amitől „szerelmesek” leszünk? Az ember örökös csapdája, hogy a világ csodáiban nem ismeri fel azok alkotóját, az Ő szeretetét, hatalmát és dicsőségét, amely nélkül akár a Hold árnyas felén is élhetnénk, amit megízlelnek azok, akik leveszik tekintetüket ezekről az ajándékokról. Pusztán létünket is természetesnek vesszük és ha élvezhetjük Isten ajándékait az is magától értetődő. Mert végtelen szeretetéből megalkotta rendkívüli világát és annak fantasztikus teremtményeit, amelyek abban megtalálhatják a boldogságukat és közülük is kiemelve az embert, akivel a maga boldogságát akarja megosztani.

Jó, de mikor a csodák nem a természetből, hanem emberektől származnak, művészekről, jótevőktől, gyógyítóktól? Az ő csodáik ugyan honnan származnak, a tehetségüket és a hozzá tartozó alázatot és áldozatot milyen forrásból merítik, amivel ajándékok tudnak lenni. Nem pedig gőgös obeliszek, akik mindenki fölé tartják magukat és kevélykednek visszaélve tehetségükkel és azt elpazarolva?

Akik a spontán, magától feltörő jóérzésre fogják a szeretet kifejezést, azok is boldogok, mert el tudják egyáltalán fogadni a jót a világból, mert már ez is nagy dolog, ugyanis vannak a sötétségben bolyongók, akik még erre sem képesek, mert a gonosz tetteivel vannak elfoglalva és minden megkeseredik bennük és körülöttük. A jó elfogadása azonban csak mulékony kellemes érzet. Megszokja, megunja az ember a jót és még jobbat, még többet kíván követelözve a világban. Ez eléggé közönséges, mert fel sem merül a hála a jóért, máris kapunk a következő jóért. Így aztán lassan minden jó elhomályosodik, kifakul. Valamikor még a vajás kenyérnek az illata is boldogsággal töltött el, ma már a báránypecsenyét is csak lökdössük tányérunkon.

Akibe szerelmesek voltunk, ma már csak akadály, bosszúság forrása, a rendetlenséget csinálja körülöttünk, csak a baj van vele. Mi is benne a jó? Ki is emlékszik rá? Hiába, a szerelem elmúlik, a csodák elmúlnak, újabb szerelmek és csodák kellenek és toporzékolva követeljük a világtól mindezt.

Ne várjunk szeretetet naplementétől, állattól, emberektől. „Szeretetük” addig tart, amíg a mi szeretetünk vagy Isten szeretetének gyümölcsei tartanak vagy amíg meg nem unjuk. Addig vagyunk érdekesek, amíg „spontán” szeretetet váltunk ki körülöttünk. Azaz, a szépségünk, jótetteink, szép és csiklandozó szavaink jó érzést keltenek, amíg csak adunk, de nem kérünk és különösen nem szorulunk másokra. Ahogy a szeretetből kifogyunk, mert megfáradunk, kedvünket szegjük, elgyengülünk, megbetegszünk vagy mire megkopik szépségünk, vonzerőnk, legfeljebb a számonkérés marad, hogy hova lettek a szolgáltatásaink, miért nem keltünk többé jó érzéseket? Nem sokaknak jut eszébe, megkérdezni, hogy nem szorulnál egy kis szeretetre?

Az igazán boldogok, akik nem a szeretet világi gyümölcseit hajszolják és embertársaikat a szeretet elfogadásával, sőt követelésével, hanem magának a szeretetnek a forrását keresik, kutatják és ahhoz közeledve egyre nagyobb kortyokkal tudják ízlelni.

Ők hálásak, számon tartják a csodákat, örömeiket, fényezgetik, naponta összevetik az elképzelhető helyzettel, mikor azok nem voltak és elérhetetlenek. Szeretik a csodákat és nem csak élvezik. A virágot, pillangót féltve szemlélik, a embereket nem leláncolni akarják vagy talapzatra betonozni kedvük szerint használva vagy félrelökve, hanem érdeklődve keresik bennük a napi csodát. A szeretet forrásából naponta merítve gazdagodnak a szeretetben és tudják elvinni oda, ahol az hiánycikk. Ahol nincs, ami kívátsa a boldogságot, a spontán felujjongást, nem néz ki semmi jól, sötét és hideg van, meg reménytelenség. A szeretet forrásának akár a hírével is már fényt gyűjthetünk. Ott is, ahol követelik rajtunk a szeretetet. Akinek szeme van lássa!

Egy kedves sláger mondja: „...amikor szeretni már nincs mit bennem, akkor kell, hogy nagyon szeress engem...”. Embertől kérni ilyet? Mindenkinek a szeme könnybe lábad, mert az esengő dalnok kétségbeesését és a helyzet reménytelenségét látjuk. Jóllehet, az üzenet az igazi szeretetet kellene megmozdítsa a másikban, amit persze elutasítanak. Hogy is vonzódhatnék ahhoz, akiben nincs mit szeretni? Pedig életszerű helyzet, nem ritkán kerülünk oda, ahol tényleg nincs mit szeretni rajtunk. Vagy legalábbis, nem talál senki rajtunk semmi szeretnivalót. Persze erre nem is gondolnak időt, energiát pazarolni.

Az udvarlás sem arról szól, hogy kiszemeltünket egyre nagyobb erőbedobásra kényszerítsük, hogy egyáltalán szóba álljanak velünk. A széptevés lényege, hogy kellemes érzeteket keltsünk, hízelegjünk.

Egyébként is, képesünk vagyunk áldozattal szeretni?

Nem, hát.

Ehhez ezt a szeretetet kell megélni, magunkhoz venni, legyen honnan adni. Valakinek be kell rakni ezt az élményt a tapasztalati világunkba. Emberektől is származhat, bár ahhoz sokáig kell élni, sokat kell szolgálni és igen sok ember felé. De legtöbbször, mint amikor nem udvarlunk, nem kényeztetünk, nem gerjesztjük fel a másikban a szívből jövő szeretetet, akkor inkább elutasítást és megvetést nyerhetünk el. Akinek van bejárása a szeretet forrásához, csak az tud olyan szeretetet adni a világba, ami gyógyít, támogat, nem félrevezet, hiteget és illúziót kelt.

Gondolkozzunk el, hova fordulunk, ha a világ bánt minket, nem fogad, ismer el, esetleg üldöz?
Honnan kaphatom vissza azt a szeretetet, amitől vissza tudok menni abba a világba, hogy valódi szeretetet adjak oda, akik megsejtik, mi az a szeretet, ami nem vonzalomból származik.

Meg tudjuk bocsátani sérelmeinket, elnézést tudunk kérni el nem követett sértéseinkért
visszamenőleg és előre, egyszer és mindenkorra? Ez nem egy udvarlási szöveg, nem is sokan ismerik fel a szeretetet benne, mert inkább udvarlást várnak. Sebaj, a kapott szeretet kiárasztása, ha áldozattal jár, még több szeretettel tölt fel minket, mert ilyen a természete.

Templomlépcső, 2023. szeptember